

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδὼ μὰ ἐσεῖς ἀμέτε. Ἐμὲ δὲ μὲ λαβώνουν οἱ Νεράϊδες.

Ὁ Γ'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Κάνει τὸν ἀλαφροστήχιωτο.

Ὁ Β'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἐνῷ τρέχει.— Ἐλα παιδί μου, ὁ τόπος εἶναι καταραμένος.

Χάνουνται πίσω ἀπ' τὴν πρασινάδα τοῦ λόφου

ΠΟΛΗ 1910

ΚΛΗΜΗΣ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

ΕΝΔΥΜΙΩΝ

Σ' ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΝΑΓΛΥΦΟ

Ὅλη τὴ μέρα σ' ἀκλούθησαν τὰ κατάσπρα κοπάδια σου, καὶ τῆς φλογέρας σου ὁ σκοπός, ταιριάζονταν μὲ τῶν κουδουνιῶν τὴν χρυσταλλόγη ἀρμονία· μὲ τῶν κουδουνιῶν τὴν ἀρμονία καὶ τῶν πουλιῶν τὰ κελαϊδήσματα, ὅπου πετοῦσαν γύρου σου καὶ σ' ἀκλουθοῦσαν, καὶ στῶν φτερουγισμάτων τ' ἀνατάραμα, ἔπαιζαν οἱ ξανθοπλόκαμοι τῶν νέων σου μαλλιῶν.

Ὅλη τὴ μέρα τ' ἀπολλώνειο φῶς ἀπόλαψε τὴν παιδικὴ γυμνότη, ποῦ πλάστηκε ἐλεύτερη, μέσα στὰ δέντρα, στὰ λουλούδια, στὶς δροσές· τὸ ἀπολλώνειο φῶς, ποῦ μόνο ἐλαμπρόντυσε τὴν ὥρη σου γυμνότη. Ὅλη τὴ μέρα, ἀπὸ δροσοπηγές σὲ σύδεντρα καὶ σὲ μαργαριτόσπαρτα λειβάδια, ἐλάλησες τὴν καλαμμένα σου φλογέρα,—κι' ἀνατριχιάσαν' ἡ Νεράϊδες στὶς κρυφές πηγές, κι' ὅθε περνοῦσες ἡ Ἀμαδρυάδες σοῦ χαρίζανε, μὲ τ' ἀνθοκλώνια, τ' ἀνονεύρεντά τους χάδια.

Καὶ σὰν ἐξύγωσεν ἡ νύχτα, ὁ ἀδερφός σου Ὑπνος ποῦ ἐδιάβαινε, ἀπάνου ἀπ' τὰ βουνά, κι' ἀπ' τὰ πελάγη, κι' ἀπ' τὰ δάση, καὶ μέσ' τὸ βραδυνὸ τὸ μούχρωμα, ἐθρόουν μόνο τὰ φτερούγια του στὸ πλάϊ τῶν ματιῶν,—κι' ὅθε περνοῦσε τ' ὄνειρο ἄπλωνε καὶ τῆς γαλήνης τὴν ἀποθυμιά.

Ὁ Ὑπνος, μὲ τὸ πορφυρὸ λουλοῦδι του, σ' ἀπάντησε—σὰν ράθυμα μισόκλειγες τὰ ἱσκερά ματόκλαδα, μ' ἓνα βαθὺ ἀνασασμὸ—μέσα στὰ σύδεντρα τ' ἀρκαδικά. Καὶ τ' ὄνειρο ἀπλώθη γύρου σας καὶ μέσα στὰ κορμιά σας, ἡ ἀποθυμιά. Κι' ὅλα τὰ δέντρα, γύρου κι' ὡς πέρα, καὶ τὰ χαμόκλαδα, κ' ἡ φτέρες καὶ τὰ πολυτρίχια, ἡδονικὰ ἐθρόοισαν, σὰν παγωνιῶν φτερά.

Κι' ὅταν ἀργά, στῶν ἄστρον τὴν ἀναμονή, σὰ Ρόδο Μυστικὸ, ἐδείχτη, ἀπ' τ' ἀκροβοῦνια τ' ἀψηλά, ἡ ἐρωτόπαθη θεά, ὁ πόθος ὁ τρανός, σὲ φωτεινὸ ἀναστέναγμα ἀπλώθηκε κ' ἐσβύστη, στὰ ὄγρα ἀπ' τὰ φιλήματα τετράξανθα μαλλιά.

ΡΩΜΗ 1910

ΜΙΜΗΣ Γ. ΛΙΜΠΕΡΑΚΗΣ